

Kevser ÖZCAN

KELEBEK ETKİSİ HAYATLAR

Anne karnına düştüğümüz andan itibaren yazılmaya başlanan, sonu belli olan bir bilinmezlik vardır. Biz bunu "kader" olarak adlandırırız.

İşte sonu belli olan bu bilinmezlik yüzünden bir kelebeğin hassasiyetiyle yaşamalı insan. Her ayrılışı son veda gibi yaşamalı, her buluşmayı ilk kavuşma gibi iliklerinde hissetmelidir. Bilmeli ki o bakışın son bakış olduğunu, bilmeli ki o gülüşün son gülüş olduğunu.

Yaşadığımız dünya o kadar kırılğan, bir o kadar da sürprizlere açıktır. Bizleri çok mutlu edecek olaylar olabileceği gibi bizi derin üzüntülere sevk edecek olumsuzluklar da yaşanabilir. Bu nedenle her an kırılmaya müsait yaşamalı hayatı, bir kelebeğin ömrü gibi

Hani bir bitki vardır, üflersiniz, uçuverir çiçekleri. İşte o bitki, yani Karahindiba, en hırçın rüzgârlara boyun eğmeyip en sert yağmurlara direnirken bir kelebeğin dokunuşuyla dağılması, hayatların ne kadar kısa ve kırılğan, kavgaların ise ne kadar gereksiz olduğunun bir göstergesidir. Oysa yaşadığımız dünya, inandığımız değerler ve din, her geçen anın hunharca harcanmayacak kadar kıymetli olduğunu bize bildirir.

Eğer biz bunun kıymetini bilmezsek o kelebek çoktan gelmiş, bize dokunmuş, biz ise çoktan uçup gitmişizdir bu hayattan beklemediğimiz bir anda. Unutmayın ki siz bana misafirsiniz, ben size; unutmayın ki bu can bu bedene misafir.

Ayşenur OĞUZ

KÜLTÜR MİLLETİN KİMLİĞİDİR

Kültür, toplumun maddi ve manevi değerlerinin tümüdür. Kültürün kuşaktan kuşağa aktarılması, korunması ailelerin ve toplumsal kurumların görevidir.

Kültürü korumak ve zenginleştirmek, gelenek ve göreneklerimizin korunması yanında değişen zamana göre yeni değerler oluşturmaktır. Bir milleti diğer milletlerden ayıran değer, kültürde saklıdır. Örf, adet ve gelenekler kültürümüzü oluşturur.

Kültürümüzü koruyan ve geliştiren derslere eğitim sistemimizin içinde yer verilmelidir. Bu dersler sadece okul hayatı ile sınırlı kalmamalıdır. İnsana ulaşılan her yerde kültürümüzün korunması için mesajlar verilmelidir. Televizyon programlarında, dizilerde, camilerde, festivallerde, medyada örf ve adetlerimizin korunması yeni kuşaklara aktarılması için programlar yapılmalıdır.

Kültürün en önemli unsurlarından biri olan türkülerimiz geçmiş geleceğe aktarır, kültürümüzün sonsuza kadar yaşamasını sağlar. Halk oyunlarımız toplumun karakterini taşıyan, duygu ve düşüncelerini başkalarına sergileyen kültürel bir öğreticidir. Halk oyunları bölgeden bölgeye farklılık gösterir. Ege'de "Zeybek", Karadeniz'de "Horo", İç Anadolu'da "Misket" oyunları oynanır.

Kıyafetlerimiz yöreden yöreye farklılık gösterir. Farklı bir yaşam koşulu olduğunu gösterir. Yöresel yiyeceklerimizin de her bölgede ayrı ayrı lezzeti vardır. Adana'nın "şalgam suyu", Afyon'un "kaymağı", Maraş'ın "dondurması", Kayseri'nin "mantısı", Mersin'in "tantunisi", Antep'in "baklavası" yörelerle özdeşleşmiştir.

Hacı Bektaş Veli, Nasrettin Hoca, Yunus Emre kültürümüze katkısı olan Türk büyüklerindedir.

Milli kültürümüzün korunmasında ve geliştirilmesinde her Türk vatandaşı sorumlu ve görevlidir. Milleti millet yapan özelliklerden biri de kültürdür. Kültür milletin kimliğidir.

Milletimizle birlikte el sanatlarımızı, türkülerimizi, halk oyunlarımızı, yemeklerimizi yaşatma ve koruma görevi bizlere düşmektedir.

Eren ÇAĞLAR
AB-I HAYAT

Su... Hasretle kavrulan gönüllere ferahlık ya,
İçsem bir yudum bir yudum daha, doya doya.
Kavrulan yüreğimin söner mi ateşi,
Söndürmese de ferahlatır mı içimi?

Su... Çatlak toprakların özlemle beklediği sevgili,
İçinde sakladığı tohumu çatlatacak, salacak yeryüzüne,
Nasıl beklemesin özlemle, yeşerecek çorak iklimi,
Sunacak nimetlerini tüm canlıların hizmetine.

Su... Hüzün olup aktın gözümden damla damla,
İçime serpildin, ulaştırdın karanlığı aydınlıklara,
Sevdiklerimin arkasından döküldün çoğu zaman.
Salladığım mendile yoldaş oldun bıkmadan.

Su... Hep hasretle beklendin, özlendin.
Seni en çok özleyen Kerbelâ'nın çocuklarıydı
Sensizlikten kuruyan, çatlayan dudaklardı
Senin yanındayken sana kanamayanlardı.

Su... Bekletme bekleyeni, özletme özleyeni,
Yağmur olup ak bulutlardan gönüllere,
Gözyaşı olup çare bul hüznülere,
Yağ, yağ ki arınsın yeryüzü seninle,
Her şey seninle güzel, toprağın kokusu bile.

Elif Sude KILINÇER **PENGUEN PEGU**

Merhaba... Benim adım Pegu. Güney Kutbu'nda yaşıyorum. İsterseniz size hayatımı anlatayım.

Annem beni yumurtladıktan sonra elli günlüğüne babama teslim ederek diğer tüm dişi penguenlerle birlikte beslenmek ve bana yiyecek getirmek için ayrıldı. Babam beni bu elli gün boyunca sürekli olarak karın boşluğunda taşıdı. Çok zorluklar çektim. Yürürken bile beni düşürmemek için ayaklarını birleştirerek yürüyordu. Nihayet ben sonunda yumurtadan çıkmayı başardım. Yumurtadan çıktığımda tüylerim vardı. Babam önceden yemek borusunda saklamış olduğu yiyeceklerle beni besledi. Merakla annemin gelmesini beklerken, annem diğer annelerle birlikte önümüzde görünürdü. Ses ve kokumuzdan tanıyarak bizi buldu. Hepimiz çok mutluyduk. Anneleri kaybolup gelmeyenler hariç...

Annem döndükten sonra gitme sırası bu defa babama gelmişti. Annem ve babam bana kaybolduğumda en çok lazım olan şeyi yani seslerini tanıtip ezberlememi öğrettikten sonra babam diğer erkeklerle birlikte koloniden ayrılarak okyanusa açıldı. Annem beni karın boşluğunda taşıyıp, soğuklardan koruyordu. Yemek borusunda biriktirmiş olduğu yiyeceklerle beni besliyordu. Ben arkadaşım Somi ile birlikte zaman zaman oynuyordum. Bir müddet sonra babam geldi. Ailece çok mutlu olduk. Birlikte bir müddet kaldıktan sonra gitme sırası bu defa anneme gelmişti. Çünkü annemin gidip bana yiyecek getirmesi gerekiyordu. Annem gitmek istemese de hüzünlü bir şekilde diğer dişilerle birlikte bizden ayrılmak zorunda kaldı.

Güney Kutbu'nda yaşamak bazen çok zorlaşıyordu. Bazı yavru penguenler soğuktan donarak ölüyordu. Ben iki yaşındayken yavrularını kaybeden erkek penguenler beni kaçırmaya çalıştılar. Babam beni bunlardan kurtardı. Bazı geceler esen soğuk fırtınalarda babam beni karnına alıp diğer penguenlerle birlikte birbirlerinin sırtına yaslanıp yuvarlak oluşturarak beni soğuktan koruyordu.

Artık yetişkin bir penguen olmuşum. Tüylerimi tamamen dökmüştüm. Annemin ve babamın beni diğer yetişkin penguenlerle birlikte doğayla baş başa bırakıp gitme zamanı gelmişti. Bu ayrılık hiç kolay olmadı. Ben onların peşinden koştum ama yetişemedim. Aslında onlarda bizi bırakmak istemiyorlardı. Ama biliyorlardı ki neslimizin devamı için bu gerekiyordu.

Onlar bizi bırakıp okyanusa açıldıktan sonra biz farklı yönlere gitmeye başladık. Ben grup başkanı oldum. Artık yeni maceralar bizi bekliyordu.

Nursena KILIÇ **KIYIYA VURAN DALGA**

Her insanın birden çok denizi vardır. Bazen dalgalanarak tepkisini gösterir, bazen de dalgaları sessizce kıyıya vurur, bazen de insana sadece huzur verir.

Aslında insan sadece kendi değil midir? Kendi benliğiyle, kendi düşünceleriyle, kendi duygularıyla hareket eden...

Elbette her insanın kendine ait bir duruşu vardır, kendine ait bir denizi ve limanı. Liman sayesinde deniz bir bütün olabilir aynı zamanda bir hiç de. İnsan da böyle değil midir? Birçok insan yardımla yüzebilir, aynı zamanda dibe de batabilir.

Başkalarının düşünceleriyle hayatınızı yönlendirmeyin. Sanki siz bir makineymişsiniz gibi sizi yönlendirmelerine izin vermeyin. Limanı olmadan yaşayamayan deniz değil, her şekilde kendinize güvenen deniz olun. Duruşunuza dikkat edin hem ne demiş Adler " Her zaman duruşunuza dikkat etmelisiniz. " Çok fazla havaya girmeden yaşayın kocaman balonları basit bir iğnenin söndürdüğünü asla unutmayın.

Başkalarının denizinde değil kendi denizinizde hayat bulun. Ne denizsiz ne de limansız yaşayın.

Bahadır YALÇIN **ALMANYA'DA KÜÇÜK KARINCA**

Küçük karınca demiş ki:

-Gideceğim ben Almanya'ya,

Arkadaşları:

-Karınca atma,

Almalısın sen temiz hava,

Hayalperestlik yapma.

Küçük karınca çıkmış yola,

Yokuşları çıkmış ağlaya ağlaya,

Çarpacakken araba,

Atmış kendini yolun kenarına.

Yokmuş onu sevip sayan,

Yoktur hayal kurmayan,

Zaten gidecekmiş Almanya'ya yayan,

Yolun kenarında bulmuş sazan.

Zamanında varmış Almanya'ya.

Muradına ermiş en sonunda.

Küçük karınca Almanya'da olduğunu görünce demiş:

-Bu bir şaka.

Ankara gibi değildi bura.

Gerektirir biraz para.

Buradaki insanlar bakar vara yoğa,

Bence daha güzel Ankara.

Bir kere Ankara'dan gitti.

Sonra vatanına dönmek istedi.

Bu hikâye de burada bitti.

Bir gün Sosyal Bilgiler öğretmenimin verdiği ödev için dünya haritasını inceliyordum. Bu ödev bir ülke seçip, o ülkeyi iyice araştırmaktı. Daha hangi ülkeyi araştıracağımı bile seçmemiştim. Haritaya bakarken ismini daha önce hiç duymadığım bir ülke ilgimi çekti. Bu ülkenin adı Afganistan'dı. Birden elim Afganistan'ın olduğu bölgeye değiverdi ve ne olduğunu anlamadan etrafımda ışıklar belirdi ve "pat" diye yere çakıldım. Toz dumandan etrafımı göremiyordum. Çevreme baktığımda herkes telaş içinde koşturuyordu. Sanırım burası bir pazar yeri. Daha ne olduğunu tam anlayamamıştım. Garip garip etrafa bakıyordum. İnsanlar çok garipti. Üzerlerinde bizim giydiğimiz elbiselerden daha ilginç elbiseler vardı. Çok garip onların "Afganca" konuşmalarına rağmen onların dediklerini rahatlıkla anlayabiliyordum. Sanki hayali bir tercümen bana dediklerini çeviriyordu. Buldukları yere biraz yaklaştım. Selam vermek istedim ve bizim dilimizle kısaca "Selam" dedim. Bana hiç aldırış etmediler bile. Sanırım beni görmüyor ve duymuyorlardı. Bir an kendimi hayalet gibi hissettim. Bir satıcı şöyle diyordu:

-Bir terlik 5 Afgani.

Bir adam ise onunla pazarlık etmeye çalışıyordu:

-Yav! Sen şunu 3 Afgani yapasan.

Satıcı:

-Olmaz bana gelişi zaten 3 Afgani.

Sonra biraz daha gezindim. Bir kız gördüm. Arkadaşıyla konuşuyordu. Ve ona:

-Afganistan Türkler'in istilasına uğramış biliyor muydun?

Arkadaşı:

-Yaa! Bu bilgiyi öğretmenle paylaşmalısın.

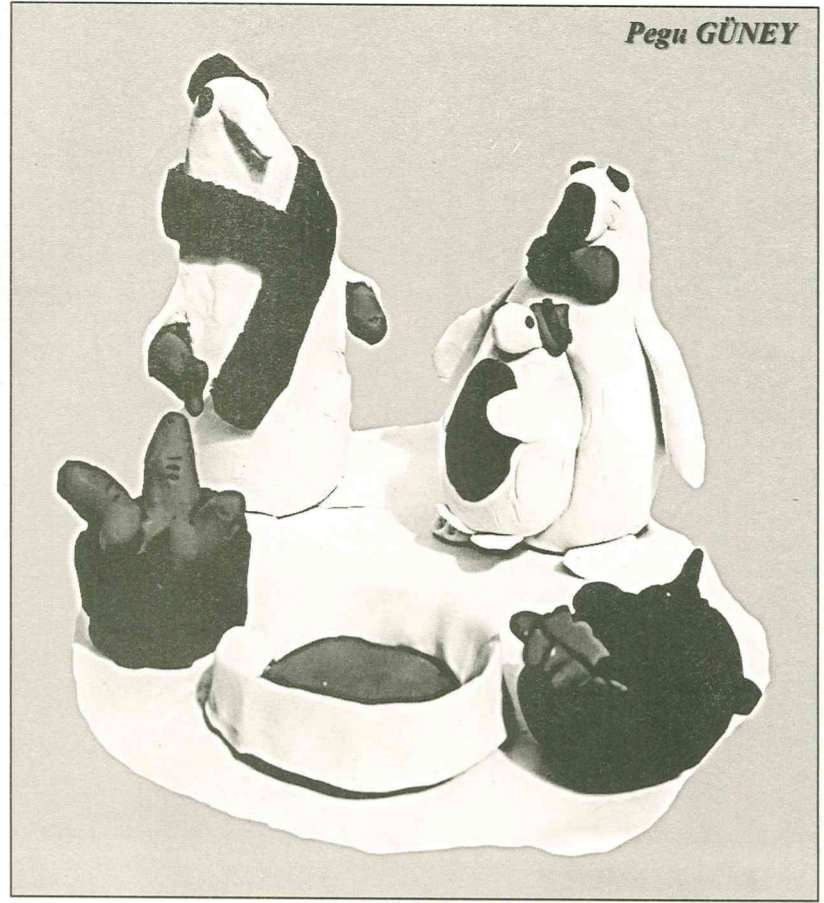
Kız:

-Hadi o zaman sınıfa gidelim.

Sınıf dedikleri yer yeşilliklerle çevrili, açık bir alandı. Dersleri burada işliyorlarmış. Öğretmenleri onlara detaylı detaylı bir şeyler anlattı. Çocuklar çok mutlu olmuştu öğretmen:

-Çocuklar aslında dünya ülkeleri arasında savaş ortamının en çok yaşandığı bir ülkedir Afganistan. Özellikle son yıllarda iç karışıklıklar sebebiyle halkın gün yüzü göremediği ülkelerden birisidir, dedi.

Aslında şu anda bulunduğum yer Afganistan'ın başkenti olan Kabil imiş. Ülkede resmi dil olarak Farsça ve Afgancaymış. Ayrıca dünyanın en önemli dağlarından olan Hindikuş dağı da Afganistan'da bulunmaktaymış. Ülkenin genel ekonomisi tarıma dayanmaktaymış. Afganistan'da otuzdört il bulunmaktaymış. Ayrıca okuma yazma oranı çok düşükmüş. Bunların hepsini çocuklara bilgi veren öğretmenden öğrendim. Bu bilgiler ödevin için çok işe yarayacaktı. Sonra biraz daha dolaştım. İnsanlar beni göremediye duymadıysa için hiç dostluk kuramamıştım. Sonra biraz daha gezindim. Tüm günün yorgunluğu yüzünden çok acıkmıştım. Gezerken Afganistan'ın yöresel yemeklerinin yapıldığı bir restoran gördüm. İçeri girdiğimde burnuma mis yemek kokuları geliyordu. Bir masada, bir aile oturmuş yemek yiyorlardı. Konuşmalarını tanık oldum.

Çocuk:

-Hımmm! Bu yemeğe bayılıyorum. İşte benim favori yemeğim "Afgan pilavı".

Çocuk, ailesi ile konuşurken çaktırmadan tadına baktı. Çok lezzetli idi. Tabii ki de annemin yemeklerini yerini tutamaz. Tadına baktım dedim ama fark etmeden tabağın yarısını yemişim.

Çocuğun annesi:

-Oğlum aferin sana. Tabağın neredeyse bitirmişsin.

Çocuk:

-Ama anne ben yemedim ki.

O arada hemen oradan kaçtım. Artık karnımı doyurduğum için rahatça geze bilirdim. Boş bir alan gördüm. Çocuklar burada Afganistan'ın sevilen oyunu "Bouzkachi" yi oynuyorlarmış. Bana göre tehlikeli bir oyun. Günümüzde Afganistan'ın milli sporu haline gelmiş. Bu oyun yarış atlarıyla oynanıyormuş. Sonra gökyüzüne baktım hava çok kararmıştı. Sonra bir ses duydum ve "pat". Gerçek dünyaya gelmiştim.

Annem:

-Hadi kalk artık çok uyudun.

Ben:

-Ama nasıl bunların hepsi rüya mıydı?

Annem:

-Ne gördün ki, dedi ve odadan çıktı.

Aslında bunların hepsi gerçektir ve ben rüya sanıyordum. Afganistan'da geçirdiğim bu müthiş gün ödevim için çok işe yaradı. Ve öğretmenim araştırmamı çok beğendi.

Melike ESER

VATANIM

Dolaştım vatanımı karış karış
Adamlar gördüm alnı açık
Elleri ekmek kavgasındaydı
Düşünceleri geceler gibi karanlık
Adamlar gördüm anlaşılmamış

Dolaştım vatanımı bahçe bahçe
Mersin'de portakal, Niğde'de elma yedim
Haz duydum gül yaprağından ince
İşçi kadınlarla türkü söyledim
Bahçelerde paydos vakti gelince

Dolaştım vatanımı uzak yakın
Camileri, hanları, köprüleriyle
Duydum masalını eski zamanların
Ağladım hüznü dolu türkülerıyla

Taşlara ruh veren insanların
Dolaştım vatanımı yürek yürek
Gördüm insanlarda hürriyet
Kovanlarında işlemişler petek petek
Güzelliği, doğruluğu, iyi niyeti
Dedim:
Mümkün değil vatanımı sevmemek

Alihan KASIM

Rüveyda EĞRİCE KENDİNİ ÜSTÜN GÖRME

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir çiftlik varmış. Bu çiftlikte herkes birbirini kıskanırmış. Yine bir gün hava güneşliymiş. Çiftliğin çalar saati horoz böbürlenerek ötmeye başlamış:

-Üüü ürü üü üü bu çiftliğin kralı benim ü ürüü. Benden iyi öten bir horoz varsa çıksın karşıma ü ürü, demiş.

Çiftlikteki bütün hayvanlar horozu baştan ayağa süzmüş. Hepsi de kendinin en mükemmel olduğunu düşünüyormuş. Tavşan:

-Heyy buraya bakın ,beni dinleyin siz benim gibi olamazsınız çünkü ben en hızlı şekilde havuçları kemiririm, demiş.

Çiftlikteki hayvanlar burun kıvrımış sonra bayköstebek konuşmuş:

-Hepiniz didişip duruyorsunuz aslında hiç biriniz bilmiyorsunuz ki ben dünyanın en büyük çukurunu kazarım, demiş.

Hayvanlar daha günün sabahından kavgaya tutuşmuşlar. Çiftliğin en küçük civcivi bu olanlar karşısında çok rahatsız olmuş. Hemen çiftliğin en yaşlısı bile sincabın yanına gitmiş. Civciv:

-Bugün nasılsınız Bay Sincap, demiş. Yaşlı Bilge:

-Sağ ol yavrum iyiyim. Sen nasılsın? diye sormuş.

Minik civciv:

-Aslını sormak isterseniz pek iyi değilim. Çünkü çiftlikteki bütün hayvanlar yine böbürleniyor ve yine kavga başladı. Bana yardım eder misiniz? Demiş.

Yaşlı Sincap:

- Evet, minğim benim de olanlardan pek memnun olduğum söylenemez. Böyle giderse çiftlikte bir savaş çıkabilir buna bir çözüm bulmamız gerek, demiş. Civciv savaş konusunu duyunca irkılmış. Bilgenin kütüphanesine gidip akşama kadar çözüm aramışlar, sonunda bulmuşlar. Bilge sincap küçük civcivi kümeşe götürmüş. Orada da durum farklı değilmiş. Herkes didişip duruyor, kendini övüyormuş. Bilge civcive göz kırpmış ve kovuğuna dönmüş. Sabah olunca herkes evinin posta kutusunda çiftliğin arkasında yapılacağı şenliğin davetiyesini görmüş. Horoz bal yemiş çünkü şenlikte kendi marifetini göstermek istiyormuş. Baykuşlar şenliğin öğlen olacağını duyunca hayal kırıklığına uğramışlar. Hayvanlar yarın şenlik olacağını duyunca marifetlerini göstermek için ormanda oradan oraya koşturup durmuşlar. Sonunda ertesi gün gelmiş. Yaşlı sincap ve minik civciv hazırlıklara başlamışlar. Bütün hayvanlar toplanmış ve sincap sahneye çıkmış ve ilk olarak bay horozu marifetlerini göstermek için sahneye davet etmiş. Horoz tüyelerini kabartarak sahneye çıkmış ve:

-Ü ürü üü benim sesimin dünyada eşi benzeri yoktur, demiş.

Tüyelerini kabartarak sahnedan inmiş. Sonra tavşan çıkarak orada duran bir sepet dolusu havucu alarak otuz saniyede hepsini kemirmiş. Sonra kulaklarını dikerek:

-Gördünüz mü? Benim gibi otuz saniyede havuç kemirebilen var mı? Sonra bir kahkaha kopartarak sahnedan hoplamış. Herkes çıkıp marifetlerini göstermiş. Sıra civcivin sürprizine gelmiş. Herkes meraklı bir bekleyişle sahneyi izliyormuş. Sonunda civciv elinde büyük bir ekranla çıkagelmiş. Sonra bir şeyler karıştırıp istediği şeyi bulmuş. İlk olarak ekranda bir sürü horoz sırayla ötmüş. Aynı çiftlikteki böbürlenmiş horoz gibi. Horoz yutkularak izlemeye devam etmiş. Sonra birkaç tavşan önlerine koyulan yaklaşık üç sepet dolusu havuçları otuz saniyede kemirmişler. Bizim böbürlenmiş tavşan büyük bir sıkıntı içine girmiş. Ormandaki herkes büyük bir hayretle minik civcive bakmışlar. Minik civciv:

-Sevgili dostlarım! Her sabah herkes birbirinden üstün olduğunu sanıyor. Ama hiçbiriniz bilmiyorsunuz ki size benzeyen hayvanların olduğunu. Sevgili dostlarım , canlılar düşünmeliler ki acaba bana benzer kaç kişi var bu dünyada? Kimse böbürlenmemeli, sevgi ve dostluk içinde yaşamalıyız yoksa bu çiftlik ayakta duramaz, demiş.

O günden sonra bütün çiftlik hem huzura erişmiş hem de mutluluğa.

Aykut TAVAZAR İLGİNÇ BİR SÖZ

Bir gün babam ile yürüyordum. Önümde bir kamyon vardı, arkasında bir söz yazıyordu.” Demir tava geldi kömür bitti, akıl başa geldi ömür bitti.”

İlk başta düşündüm anlamı aklıma gelmedi. Babama sordum, o da bilmediğini söyledi. Araştırmamı önerdi. Ben de araştırmak yerine kafa yormayı tercih ettim. Arkadaşıma ‘demir tava geldi’ sözünün anlamını sordum. Bana normal tava olabileceğini ama öğretmenime sormamı istedi. Öğretmenim: “Demirin uzun süre ısıtılıp dövülecek hale getirilmesine denir.” dedi.

Ben bunu öğrenince cümlemin sonunda kömür bitti yazdığı aklıma geldi.

Demek ki çok uğraş versek bile bir işi zamanında bitirmeliyiz. Bana sözün ikinci kısmını bununla bağdaştırabilirim gibi geldi. Denedim ortaya şöyle bir açıklama çıktı: “Her şeyi zamanında yapmalıyız. İş isten geçmeden”

Anamlı olmuştu. Öğretmenime haber vermeliydim. Sabah olur olmaz öğretmenime haber verdim o da bunun doğru olduğunu söylemişti. Artık her dışarı çıktığımda bir söz arıyorum. Bu iş benim dikkatimi çekti. Benim için bilgilendiriciydi bir tane de olsa bir söz öğrenmişim, Hayat bir derstir.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet Ali ATLI

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Lütfiye KARATAY

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Dilek ÇİFTÇİ

GÖRSEL DANIŞMAN

İsmail Tansel YILMAZ

YAYIN KURULU

Başak Neslihan KOCA

Makbule TEZCAN

Yasin AYDIN

Ömer OCAK

Elif AYDIN

OKUL ADRES TELEFON

YAVUZ SELİM İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Yavuz Selim Mahallesi Hükümet Caddesi No: 48
Çubuk/Ankara (0312) 837 11 56- (0312) 837 71 72